

teme pa ne morejo dobro meriti in ga navadno le ranijo. Ranjen lev je sila raztogočen, a ne beži od tod, marveč silno renči in gleda, kje je napadalec. Med tem pa dobi že druge kroglice, ki ga zadenejo smrtno. Ko opazijo, da se več ne gane in je že mrtev, zlezejo iz luknje, zanetijo ogenj in z veseljem pričakujejo dneva. Med tem pa ga denejo iz kože in mu izrežejo srce, ki ga dadó potem navadno otrokom v jed. Menijo namreč, da postanejo taki otroci potem pogumni in se leva nič ne boje. To pa je seveda le prazna vera.

Dasi je lev silno huda zver, se da v mladosti vendarle ukrotiti in marsičesa naučiti. Svojemu strežaju je lev vdan in ga ljubi na vso moč ter mu nikdar ne stori ničesar žalega.

Leve pripeljejo časih tudi k nam. Tu jih vidimo zaprte v močnih kletkah. Krotilec gre celo med nje in kaže ljudem, kaj vse jih je naučil.

V Dandanés je čedalje manj levov, ker jih zaradi velike škode, ki jo povzročuje ta zver, jako preganjajo. V prejšnjih časih jih je bilo mnogo več. Saj so jih stari Rimljani za svoje bojne igre nalovili kar po več sto. Tako n. pr. jih je izpustil Cezar 400, Pompej pa celo 600 obenem na bojišče.



Siničica, siničica . . .

*Siničica, siničica
na vejici zeleni,
zapoj mi pesemco, zapoj
in žalost mi preženi!*

*Kako glasi se tvoj čink, čink
med cvetjem, med peresci,
kako šegavo doli ti
upiraš v me očesci!*

*Oblaki težkih so skrbi
zakrili mojo zvezdo. —
Ti imaš ljubko pesemco,
ti imaš mehko gnezdo . . .*

*Lahko ti poješ cicifuj:
sestrice imaš, bratce;
in vse vas tukaj ljubi, vse —
vas, pisane krilatce . . .*

*Ti imaš širni, daljni svet,
cvetočo vso prirodo. —
Perutce tvoje pisane
veslajo ti v svobodo . . .*

*Siničica, siničica,
jaz nimam je sestrice
in bratca ne, nikogar ne —
imam jih le solzice.*

*Ah, žalost le, tako težka
družica mi je zvesta,
povsod sem sam, povsod sem sam,
moj dom je daljna cesta . . .*

Fran Žgur.

